

Τα φαινόμενα απα(ν)τούν

Τις στατιστικές έχω πάψει να τις παίρνω στα σοβαρά από τότε που κάποιες τοποθέτησαν στην κορυφή της λίστας των πόλεων με την καλύτερη ποιότητα ζωής το Ελσίνκι – μια πρωτεύουσα που οι ξένοι διπλωμάτες βλέπουν σαν τόπο εξορίας, σαν ένα είδος τσαρικής ή σταλινικής Σιβηρίας, και, όπως μου είπε κάποτε ο εκεί Έλληνας πρόξενος, καταγράφει τις περισσότερες αυτοκτονίες ανάμεσα στα μέλη των διπλωματικών αντιπροσωπειών.

Γι' αυτό δεν ίδρωσε ποτέ το αυτί μου για τις στατιστικές που αποδίδουν σ' εμάς τους Έλληνες ευρωπαϊκά ρεκόρ σε διάφορους -ισμούς (εθνικισμό, ρατσισμό κ.λπ.) και -ίες (θρησκοληψία, ομοφοβία κ.λπ.). Ούτε, φυσικά, δίνω σημασία σ' εκείνες τις άλλες στατιστικές που μας βγάζουν τον πιο δυστυχημένο λαό στην Ευρώπη. Ξέρω ότι η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Το ξέρουμε όλοι άλλωστε.

Θα αρχίσω από το τελευταίο στατιστικό τερατολόγημα, περί της δυστυχίας του να είσαι Έλληνας στην Ελλάδα του Μνημονίου. Δεν θα επικαλεστώ εδώ το τετριμμένο, αν και όχι γι' αυτό άκυρο επιχείρημα των γεμάτων εστιατορίων, ταβερνών και ξενυτάδικων. Εχω ένα πιο φρέσκο και πειστικότερο.

ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΚΟΥΡΤΟΒΙΚ

Αν οι Έλληνες είχαν γονατίσει κάτω από το βάρος της τυραννικής φορολόγησης και των ανάληπτων περικοπών σε μισθούς, συντάξεις κ.λπ., αν τους είχαν πράγματι καταντίσει νεόπτωχους οι μνημονιακές κυβερνήσεις, τότε η πρόσφατη εξαίρεση της αρίφνητης εκκλησιαστικής και μοναστηριακής περιουσίας από τον ΕΝΦΙΑ θα είχε ήδη γεννήσει ένα κίνημα Αγανακτισμένων δέκα φορές μαζικότερο και βιαιότερο από το προ τριετίας. Όπως βλέπουμε, όμως, ο λαός μας και τα ίδια τα λάβρα αντιμνημονιακά κόμματά του τη δέχτηκαν αδιαμαρτύρητα, αν δεν τη θεώρησαν μάλιστα και λογική. Όχι, δεν δυστυχούμε εμείς οι Έλληνες. Απλώς μας αρέσει να λέμε ότι δυστυχούμε, για να μην προκαλέσουμε τον φθόνο των διπλανών μας και της Τύχης – και της Εφορίας, βεβαίως.

Αν ο λαός μας δείχνει κατανόηση για τέτοια δωράκια προς την Εκκλησία, εις βάρος της άδειας, υποτίθεται, τσέπης του, το κάνει από ρεαλισμό και όχι από υπερβολική ευσέβεια, αφού εμείς οι Έλληνες είμαστε, ως γνωστόν, αρχαιόθεν λαός του μέτρου. Και μια άλλη στατιστική ανοησία, που συμμερίζονται δυστυχώς πολλοί δυτικόφρονες διανοούμενοι, είναι αυτή που μας στιγματίζει ως θρησκοληπτους. Εδώ θα βασιστώ στις προσωπικές εμπειρίες μου από τη διαβίωσή μου σε

αρκετές χώρες του εξωτερικού, καθώς και στην καλή τύχη μου να γνωρίζω όχι λίγες ξένες γλώσσες. Λοιπόν, σας διαβεβαιώνω (ή μάλλον διαβεβαιώνω τους στατιστικολόγους) ότι πουθενά αλλού τα θεία δεν δεινοπαθούν τόσο πολύ στα χείλη των πιστών και καμία γλώσσα δεν διαθέτει τόσο πλούσιο ρεπερτόριο σε βλασφημίες θρησκευτικού περιεχομένου όσο η ελληνική. Το επιβεβαιώνει έμμεσα η ελληνική μοναδικότητα ενός νόμου που τιμωρεί την εξύβριση των θείων. Πείτε μου, θα υπήρχε τέτοιος νόμος, αν δεν υπήρχε τέτοια συνήθεια; Όχι, κάθε άλλο παρά θρησκοληπτοι είμαστε. Η σχέση μας με τη θρησκεία είναι απόλυτα ορθολογική, όπως μαρτυρεί και η ωραία λαϊκή παροιμία «άγιος που δεν θαυματουργεί μίπε δοξολογιέται».

Τελευταία πυκνώνουν οι στατιστικές που μας απονέμουν τον τίτλο του ρατσιστικότερου λαού της Ευρώπης. Αλλη πελώρια παρεξήγηση. Αν είμαστε ρατσιστές, είμαστε απέναντι στον εαυτό μας. Την έκφραση «σκατοφάρα» τη χρησιμοποιούμε κατεξοχήν για εμάς τους ίδιους, ή μίπως όχι; Και δεν ξεχνάμε πόσο (αυτογνωστικά;) δημοφιλείς έγινε κάποτε το άσμα «Κωλοέλληνες» του εθνικού μας βάρδου και κατηχητή Διονύση Σαββόπουλου, με την επωδή του να συνοδεύεται από υποτιμητικά νοούμενες ανθρωπολογικές εξειδικεύσεις (μελαψοί, κοντοπόδαροι, τριχωτοί κ.λπ.). Σε σύγκριση με κάτι τέτοια, τα επίθετα με τα οποία στολίζουμε τις άλλες φυλές είναι απλώς χαριτωμενίες. Όχι, αυτό που φαίνεται σαν ρατσισμός είναι ένα υγιές πνεύμα ατομικής ανεξαρτησίας, που μας κάνει να περιφρονούμε κάθε είδους κοπάδιασμα και να θεωρούμε λαό μας μόνο το σόι μας (ενδεχομένως και τους συνοπαδούς της ποδοσφαιρικής ομάδας μας).

Εχουμε, λέει, το ισχυρότερο εκλογικά νεοναζιστικό κόμμα στην Ευρώπη. Σιγά

“

Κάθε άλλο παρά θρησκοληπτοι είμαστε. Η σχέση μας με τη θρησκεία είναι απόλυτα ορθολογική, όπως μαρτυρεί και η ωραία λαϊκή παροιμία «άγιος που δεν θαυματουργεί μίπε δοξολογιέται»

τον ναζισμό της Χρυσής Αυγής! Ο Χίτλερ, στη φυλακή όπου βρέθηκε μετά το αποτυχημένο πραξικόπημά του το 1923, κάθισε και έγραψε το «Mein Kampf», όπου εξήγησε ορθά κοφτά τι σκόπευε να κάνει με τους Εβραίους, τους κομμουνιστές, τους Σλάβους, τους Τσιγγάνους, τους ομοφυλόφιλους. Οι δικοί μας χιτλερίσκοι κλαψουρίζουν ότι άδικα τους έκλεισαν στη στενή, γιατί είναι νομιμόφρονες και ειρηνικοί πολίτες. Τα κότσια (ξέρετε, εκείνα τα άλλα...) της ΧΑ είναι μικρότερα από τη γλώσσα της και η ιδεολογία της θυμίζει τη γνωστή φωτογραφία ενός ψωραλέου Θεόφιλου με στολή, υποτίθεται, Μεγαλέξαντρου.

Και ερχόμαστε τώρα στο επίκαιρο θέμα με την «υπόθεση» ή, σύμφωνα με έναν άλλο, κάπως παλιότερο εκκλησιαστικό όρο, «κουσούρι». Εδώ πια η παρεξήγηση ισοδυναμεί με πλήρη αντιστροφή της αλήθειας. Δεν υπάρχει λιγότερο ομοφοβικός λαός από εμάς τους Έλληνες ή μάλλον δεν υπάρχει πιο ομοφιλικός, για να εισαγάγω κι εγώ έναν νεολογισμό, που μόνο η ελληνική κουλτούρα θα μπορούσε εξάλλου να εμπνεύσει. Πού αλλού γυρίζονται τόσα σίριαλ με γκέι χαρακτήρες, που μάλιστα επιδεικνύουν περήφανα το «κουσούρι» τους; Πού αλλού ο ύψιστος βαθμός του γυναικείου κάλλους περιγράφεται με αρσενικά ουσιαστικά, όπως «παίδαρος», «τσολιάς» και άλλα, λιγότερο ευπρεπή; Όχι, εμείς οι Έλληνες δεν είχαμε ποτέ εβραιοχριστιανικά κολλήματα περί τα ερωτικά. Ο συγχωρεμένος Ταχτσός, που ήταν άμεσος γνώστης του θέματος, έλεγε ότι στη μεγάλη τους πλειονότητα οι Έλληνες είναι αμφιφυλόφιλοι. Τον επιβεβαιώνουν οι μη εγχειρισμένες τρανς που εκδίδονται στη Συγγρού ή μέσω αγγελιών και του Ιντερνέτ. Ποιος αμφιφυλόφιλος σοκάρεται από τους ομοφυλόφιλους; Αν υπάρχει αντίσταση στο σύμφωνο συμβίωσης για γκέι και λεσβίες, είναι επειδή δεν θέλουν οι ενάντιοι να χάσει τη γλύκα του το κρυφό καμάρι τους με το να γίνει επίσημος θεσμός.

Για να τελειώσω με τις αρνητικές ιδιότητες που αποδίδονται άδικα σ' εμάς τους Έλληνες, θα ανασκευάσω μία που δεν εμφανίζεται άμεσα στις στατιστικές, αλλά τη συνάγουν οι επιπόλαιοι και οι κακόβουλοι. Αυτή είναι η δήθεν ευπιστία του λαού μας. Αιχμή του δόρατος της σχετικής επιχειρηματολογίας είναι η ευκολία με την οποία οι ψηφοφόροι πίστεψαν προ πενταετίας ότι «λεφτά υπάρχουν» και φαίνεται να πιστεύουν σήμερα ανάλογες υποσχέσεις της νέας αξιωματικής αντιπολίτευσης. Αλλά, ω μωροί και συκοφάντες, ο εξυπνότερος λαός του κόσμου δεν ήταν και δεν είναι δυνατόν να πιστέψει ένα τόσο κονδροειδές ψέμα όσο ότι υπάρχουν λεφτά, έτσι γενικά, για όλους. Η ερμηνεία που έδωσε ο κάθε Έλληνας ήταν ότι λεφτά υπάρχουν ειδικά για τον ίδιο. Άδικο είχε;